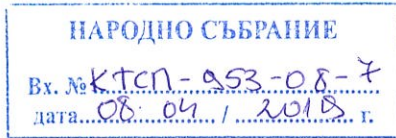
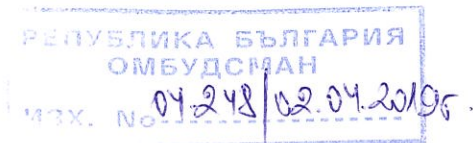

ОМБУДСМАН НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ДО
Г-ЖА МИЛЕНА ДАМЯНОВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО ОБРАЗОВАНИЕ И НАУКА
44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ДО
Г-Н ХАСАН АДЕМОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ
НА КОМИСИЯТА
ПО ТРУДА, СОЦИАЛНАТА И
ДЕМОГРАФСКАТА ПОЛИТИКА
44-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

СТАНОВИЩЕ

Относно: Законопроект за изменение и допълнение на Закона за социално подпомагане № 954-01-15 от 19.03.2019 г., внесен от н.пр. Цветан Цветанов и група народни представители

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ДАМЯНОВА,

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН АДЕМОВ,

Като омбудсман и национален защитник на правата на децата активно подкрепям и насърчавам приемането на нови закони, свързани с децата и техните права и интереси, както и приемането на промени и допълнения в действащите нормативни актове, но само при ясни гаранции, че те ще окажат положително въздействие върху развитието на детето, ще осигурят подкрепа на семейството и ще доведат до качествена промяна в живота на българското дете. Това означава тези промени да се основават на реални оценки на въздействието им, съобразени с международните стандарти в областта на правата на човека и правата на детето, както и с разпоредбите на Конституцията на Република България и българското законодателство.

Моята мисия като омбудсман, е да привличам вниманието на изпълнителната и законодателната власт към критични проблеми при реализирането на правата на детето във всеки един обществен сектор. Да анализирам националните политики през въздействието, което те оказват върху благосъстоянието на децата. Всекидневно да поставям на вниманието на компетентните органи тенденции и проблеми, които изискват нормативни и управленски действия, воля и национално отговорни решения.

С тази моя мяра и след като се запознах с внесенният Законопроект за изменение и допълнение на Закона за социалното подпомагане № 954-01-15 от 19.03.2019 г. от н. пр. Цветан Цветанов и група народни представители, изразявам следното становище:

Като подчертавам, че винаги съм подкрепяла и насърчавала усилията на българското правителство и на Министерството на образованието и науката за разширяване на мерките за обхват и задържане на децата в училище, отбелязвам, че моите позиции и становища съм изразявала винаги публично, като съм приветствала всяко добро решение, което води до по-качествена и ефективна промяна и подкрепа. Въпреки, че смятам, че мерките все още не съответстват на големината на предизвикателствата, намирам, че увеличаването на фокуса върху намаляването на преждевременното напускане на училището, е стъпка в правилната посока, поставена с приемането на Закона за предучилищното и училищното образование и подзаконовите нормативни актове за неговото прилагане. Затова принципно подкрепям заложените идеи на вносителите на законопроекта за прилагане на интегрирани политики и за подкрепа на уязвимите групи деца, но не приемам така предложените промени, с които се обвързва получаването на социални помощи единствено с посещаването на предучилищните групи и на училище. Тези мерки са с рестриктивен характер, като изключват възможността за прилагане на позитивни форми на интеграция, на социалната работа и на превенция. Подкрепям и позицията на гражданските организации, които се обърнаха към мен, че предложеното изменение в чл.7, ал.11, т.2, на Закона за семейните помощи за деца не отчита нито досегашните практики при спирането на семейните помощи за деца при допуснати отсъствия, нито негативното въздействие, което тази мярка ще има върху обхвата и промяната на нагласите на санкционираните семейства.

Безспорно, с предложените законодателни промени, законодателите си поставят амбициозната задача за разрешаването на един толкова дълбок и сериозен проблем, пред който е изправено обществото ни, а именно увеличаване на обхвата на децата в образователната система, но избира единствено средствата на санкциите и наказанията. Това ще засегне неблагоприятно най-вече децата от семейства с по-ниски доходи и всъщност ще затрудни още повече и без това тежкото им финансово положение. Въведената санкция няма да има търсения дисциплиниращ ефект и е възможно децата да бъдат принудени да работят, за да компенсират спрените социални помощи.

Във тази връзка обръщам внимание и на решението на Европейския комитет за социални права от 27 март 2019 г., с което България е осъдена за спирането на семейни помощи и тяхното обвързване с посещаването на училище или детска градина с промените от 2015 г. и нарушава чл. 16 от Европейската социална харта (ревизирана).

Винаги съм подчертавала, че е необходима цялостна политика, работещи мерки, интегриран подход към решаване на проблемите, излизане извън проектите и реализиране на един цялостен процес на интеграция, с нова философия, цели и принципи. Промяна, която ще доведе до включване на ромите и на уязвимите групи в обществото, ще разбие градени с години стереотипи на омраза и противопоставяне. България има нужда от инвестиции в децата, за да се прекъсне цикъла на неравностойното положение, стимули за родителите да върнат децата в училище, обвързани с конкретни отговорности, достъп до адекватни ресурси, а не само от рестрикции.

Предвид изложените аргументи като още веднъж изразявам подкрепата си към усилията за разрешаването на проблема с отпадането на учениците от образователната система, апелирам мерките и стимулите, които следват да бъдат предприети за задържането на децата в образователната система да бъдат адекватни и да имат не само санкциониращ характер.

С уважение,

МАЯ МАНОЛОВА
ОМБУДСМАН НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

г-жа Е. Жева